

"För min egen skull"

Allt fler unga kvinnor i Sverige förstorar sina bröst genom operation. "Jag gjorde det för min egen skull", är det mantra de återkommer till. Men bakom det ökande antalet bröstförstoringsoperationer finns omvärldens storbröstadade kvinnoideal som plastikkirurgerna omsätter i allt högre vinster.

*Akademikliniken på Östermalm en vintereftermiddag.
I en av klinikens fyra operationssalar ligger en 38-
kvinnna på rygg under en våg av blått papper. Radion
spelar ett Abba-pot-purri, kvinnans utsträckta armar är
löst fastknutna med gröna operationsdukar och hon
har en likadan duk liggande över bröstet. Hon sover.*

Sofia är 23 år och bor i en mindre mellansvensk stad. Hon jobbar som florist, styrketränar fyra gånger i veckan och bor tillsammans med sin kille. På gymnasiet kom hon tvåa i stadens Luciatävling. Hon har himmelsblå kontaktlinser och för två år sedan lät hon operera in implantat i sina bröst.

– Jag var 15 när jag kom på det. Jag har alltid haft komplex för att jag har haft för små bröst. OK, det var inget fel på dem så, men en eller två storlekar större skulle ha varit perfekt. Jag mådde psykiskt dåligt av det.

Softa flyttade hemifrån när hon var 14 och bodde sedan tillsammans med sin dåvarande pojkvän till hon var 19.

– Jag blev fast i honom, jag tänkte att jag kan aldrig få någon annan. Det var inte bara för bröstens skull, jag hade så dåligt självförtroende.

"Du ska hålla käften för du har så små tuttar." Det fick Sofia höra vid ett tillfälle under sin tonårstid från en kille som blev förbannad på henne när hon försökte stoppa ett bråk.

Sofias faster har låtit förstora sina bröst två gånger. Nu har hon en halvliter silikon i varje och är dessutom ansiktslyft. Sofia tycker inte att det är snyggt, men det faktum att hon fick en bröstförstoring i släkten öppnade hennes ögon för möjligheten. Så när hon var 21 bestämde hon sig.

Hon hade 10 000 kronor sparade. Dessutom lånade hon 15 000 av en kompis.

– Mina föräldrar skulle aldrig ha betalat det. Aldrig. Vi kommer från landet, min familj, säger hon.

Sofia berättade inte ens för sina föräldrar att hon skulle genomgå operationen, trots att hon bodde hemma då.

För att hitta en kirurg tog Sofia Gula sidorna och ringde runt till olika kliniker i trakterna kring hennes hemstad.

– Jag frågade alla vad dom tog. Lars Bölander i Örebro var billigast.

Sofia kontaktade honom i januari 2000. Hon fick komma dit för rådgivning.

– När man satt där var man så ivrig, man kom inte alls på allt det där man borde ha frågat om. Jag tänkte inte ens på att det kunde göra ont, jag tänkte bara att allt kommer att bli så bra bara jag får större tuttar.

Lars Bölander har sin klinik i en vanlig villa. När det var dags för operation fick Sofia skjuts dit av en kompis.

– Man gick uppför en trappa och kom in i som ett vardagsrum med soffa och TV. Det var jättemysigt. Längre in fanns ett undersökningsrum och en operationssal. Jag hade egentligen velat ha med min kompis som stöd men jag var så nervös så jag tänkte inte på att fråga om det var OK.

Lars Bölander är en av få svenska plastikkirurger som inte söver patienten inför en bröstförstoringsoperation. Han ger lugnande doser av tre olika sömnmedel och opererar sedan med lokalbedövning. Det sparar in kostnaden för en narkosläkare.

När han lokalbedövade Sofia med sprutor i bröstet fick hon fruktansvärt ont i vänster bröst. Från själva ingreppet har hon tydliga minnen av hur han grävde sig in med ett redskap, en så kallad dissektor, för att skära bort bröstmuskeln från revbenen.

– Jag såg något som såg ut som ett skohorn ungefär. Det gjorde så ont så det var som en ilning i hela kroppen. Jag vred mig, ville bara bort. Jag försökte hela tiden fråga "är du klar snart" men jag vet inte om jag lyckades säga något. Sedan minns jag hur han sydde ihop mig och sedan fick jag ligga i ett rum och vila.

Elins smärtor i vänstra bröstet fortsatte under månaderna efter operationen. Nu, två år senare, går smärtorna i vågor. Ibland kan det gå någon månad utan att Sofia känner någonting, sedan kommer det några veckor när hon vaknar och har ont varje natt. Då tar hon Alvedon eller några starkare amerikanska värktabletter som hennes pojkvän har tagit med sig hem från sin FN-tjänst i Kosovo.

Sofia har inte gått tillbaka till Lars Bölander för något återbesök. Stygnen fick bästisens mamma som är sjuksköterska ta bort. Hon har ringt till fasterns plastikkirurg för att höra om han kunde undersöka vad smärtorna berodde på, men när hon fick höra att det skulle kosta mellan 500 och 1000 kronor avstod hon.

Idag är Sofia trots allt nöjd med sina bröst.

– De är jättefina. Helt lagom, inget man tänker på.

Hon har genom sin pojkvän fått veta att en kille i stan vid något tillfälle har talat nedlåtande om hennes "silikontuttar".

– Jag tar inte illa vid mig, men jag sa till honom att "det är inte silikon, det är koksaltlösning så nästa gång kan du säga koksaltstuttar istället", säger hon.

Vad skulle hon säga till en kompis som funderade på att förstora bröstet?

– Det var faktiskt en kompis som frågade igår. Vi tränar ihop. Hon tränar mycket bröst och axlar och hon har blivit så stor, bröstet har liksom försvunnit bland alla muskler. Hon förminskade bröstet för några år sen, hon hade jättestora innan. Jag sade: "Gå till en riktig kirurg som du vet söver dig, det är värt det om det så kostar 10 000 mer."

Och så tillägger Sofia:

– Ju äldre man blir desto säkrare blir man på sig själv. Om jag hade väntat med operationen kanske jag inte hade velat göra den. När man börjar närma sig 30 tänker man: "Jag är ju som jag är, passar det inte så stick." Det borde finnas en åldersgräns för bröstoperationer. Kanske 25?

Jag frågar Sofia vad hon tycker om de skönhetsideal som råder idag.

– Hela samhället är ju helt kroppsfixerat! Nioåringar använder stringtrosor! Modetidningar och modellplanscher... Folk ser inte ut så, folk har celluliter i låren! Men jag gjorde inte operationen för att passa in i det där, jag gjorde det absolut bara för min egen skull.

Hon gjorde det för sin egen skull. Det är det mantra som återkommer när Robinson-Emma och andra kända unga kvinnor fladdrar förbi i kvälls- och veckopress med implantat i bröstet.

Så kommer Per Hedén, Sveriges mest kända plastikkirurg, in med cigarmönster på sin lilla runda operationsmössa. Han drar undan den gröna duken från kvinnans bröst. De är snarare stora än små, hänger ner mot sidorna som vilken tvåbarnsmammas som helst på en prestigelös top-less-badstrand.

– Vi opererar inte för att bröstet ska motsvara någon norm utan för att patienten ska må bra, säger Per Hedén.

Allt fler kvinnor låter operera in implantat i sina bröst. Någon officiell statistik finns inte men uppskattningar inom branschen talar om mellan 2 000 och 2 500 bröstförstoringsoperationer under år 2001. Det ska jämföras med något hundratal per år i början av 1990-talet.

– Många tror att det här är en ungdomsoperation. Men den vanligaste patienten är en kvinna som har fött barn och ammat, säger Per Hedén, chefskirurg på Akademikliniken, Skandinavians största klinik för kosmetisk kirurgi.

Den vanligaste patienten är alltså en kvinna i 40-årsåldern. Men samtidigt har Per Hedén räknat ut att medelåldern bland hans bröstförstoringspatienter är så låg som 30 år. För att det ska gå ihop måste det finnas ett stort antal kvinnor i åldern runt 20 som förstorar sina bröst. Det kan vara 500 om året men det kan också vara dubbelt så många.

Per Hedén tömmer en spruta med lokalbedövning i bröstets underkant. Han upprepar proceduren ett antal gånger. Sedan tar han fram skalpellen. Precis

under det högra bröstet skär han ett fem centimeter långt snitt från höger till vänster. Huden öppnar sig och han byter till den elektriska kniven. Med ett blad som liknar en nål snidar han sig vidare in i bröstet.

– *Det vita är bindväv, det gula är fett, säger han.*

Radion spelar Wake me up before you go-go.

Jag sitter i kafeterian på Lötgymnasiet i Sundbyberg utanför Stockholm. Vid bordet intill sitter tre killar i stora jackor och med mobiler, matteböcker och Mer-tetror framför sig. Jag tjuvlyssnar på fragment av deras samtal.

– ... det är helt klart att det är blivit lite mycket silikon. Jag läste om en tjej, hon hade opererat typ läpparna, kinderna, käken, bröstet, allt...

– Fan vad ful hon måste ha varit innan då...

Sedan pratar de vidare hur full någon var i helgen. Det är måndag förmiddag.

Veronica Johansson är skolsköterska på Lötgymnasiet. Dessutom jobbar hon då och då extra som sjuksköterska på just Akademikliniken. På skolan har hon stött på två flickor som har opererat bröstet. På Akademikliniken många många fler.

– Det är en känslig sak för plastikkirurgerna, att det har blivit en sådan trend bland unga tjejer att operera bröstet, säger hon.

Vilka är det som låter operera sina bröst?

– På Akademikliniken säger de att de har patienter från alla samhällsklasser, och jag tror att det stämmer. Frisörskor och kassörskor och läkarhustrur och TV-kändisar och flickor från förorten. Om man inte har pengarna så lånar man dem.

Veronica Johansson är övertygad om att det är mediernas fixering vid utseende som driver tjejerna att söka sitt människovärde i en smal midja, en liten näsa och ett par stora bröst.

– Alla dessa B-filmer som visar unga flickor med fysiologiskt omöjliga kroppar som springer på stranden. Ser man det varje dag och ser man sedan sig själv i spegeln så är det klart att man blir osäker. "Herregud, hur ser jag ut jag som har så små bröst?" Särskilt när man redan är i en osäker ålder.

Det faktum att många av killarna är matade med pornografiska filmer har också stor betydelse, menar Veronica Johansson.

Maryam, Leyla, Nazanin och Samira går i trean på Lötgymnasiets medieprogram. Medan vi sitter och talar vid ett arbetsbord i en korridor skickar de runt en dosa med rouge så att var och en kan bättra på kinderna.

– Bröstet är *the topic*, säger Maryam. Jag pratar om bröstet med mina kompisar, min kille, min mamma, alla. "Tycker du det är fint med stora bröst, tycker du det är

fint med små bröst, ska man operera bröstet, hurdana bröst hade du i min ålder..." – allt sånt.

Varför är det så viktigt att prata om det?

– Det är kvinnligt.

– Könsorganet, vaginan, är ju också kvinnligt, säger Nazanin snabbt.

– Men den är inget man ser, säger Leyla.

– Du ser den varje dag när du kissar! Och din pojkvän ser den, din mamma kanske ser den!

De andra tycks inte köpa det argumentet. Maryam fortsätter att förklara:

– Man vill veta vad andra tycker. Det är så många flickor som tror att stora bröst är det alla vill ha, men så är det inte. Tjejer som har stora bröst tycker ofta att det är tungt. Och så kanske de tror att killarna bara vill ha dem för bröstens skull. Men killarna tycker egentligen inte att det är så fint.

– Jag fattar inte vad som är fint med stora bröst som väller utanför tröjan. OK, jag tycker om mina egna men jag skulle hellre vilja ha mindre. Jag skulle vilja ha hennes bröst, säger Nazanin och nickar mot Maryam.

Maryam känner fyra tjejer som har förstorat bröstet genom operation. Alla de andra känner också flera som har gjort det.

– Jag känner bara två som har opererat sig, säger Samira. Det är kanske inte så många, men själva snacket – det är jättevanligt. Förut var det tabu att prata om det, nu står det i alla tidningar, det känns som om alla tjejer har silikonbröst.

– Jag skulle känna mig så falsk, så fejk! säger Maryam. Det är som om man har linser och så säger någon "vilka fina blåa ögon du har"...

Samira tvekar:

– Om det verkligen är en grej man mår dåligt av, om man verkligen har komplex...

– Nej, säger Maryam, då får man acceptera det. Hela samhället går mot det där att man ska bara tänka på sitt utseende, bara tillfredsställa andra. Folk säger att de gör operationen för sig själva men egentligen gör de det för andra.

– Nej, säger Leyla, de gör det för att få bättre självförtroende. Jag tycker det är OK. Om jag hade komplex för mina bröst skulle jag operera. Men ska man göra det ska man vänta. Man ska ha fyllt 20.

– Vadå, säger Nazanin, vänta tills man är 30 och är en tant? Jag tycker också man ska tänka efter, men det kan man faktiskt göra när man är 17.

Nazanin påminner om plastikkirurgernas roll, hon minns en plastikkirurg i Iran som sade till henne att hon borde operera sin näsa. Och nu sitter hon, som alltid varit stolt

över sin näsa, och gnider näsryggen och funderar på om han kanske har rätt. Men samtidigt är hon medveten om att han säkert bara försökte ragga upp en ny kund.

Maryam försöker fundera i mer strukturella banor:

– Kvinnor borde tänka på att bli mer självsäkra och självständiga. De borde inse att om de opererar sina bröst så är det ett steg tillbaka i utvecklingen.

Det blöder nästan inte alls. Den elektriska kniven svetsar igen blodkärnen. Över monitorerna vid kvinnas sida rinner gröna kurvor, var och en identiskt lik den föregående. Men den elektriska kniven sprider en lukt av bränt kött i operationssalen och hade det varit jag som var kopplad till monitorerna hade kurvorna gjort en störtdykning. Jag känner hur mitt blod inte orkar upp i huvudet. Jag stapplar ut i korridoren.

En tredjedel av alla ungdomar är missnöjda med sina kroppar, visar forskning från Umeå universitet. Sociologen Carita Bengs har frågat 162 tonåringar, tjejer och killar, om deras syn på sina kroppar. Här finns stora skillnader mellan könen och mellan olika åldersgrupper.

43 procent av tjejerna är missnöjda men bara 17 procent av killarna. För tjejerna ökar missnöjet ju äldre de blir medan det är tvärtom för killarna. Bland 17-åringarna är 52 procent av tjejerna missnöjda medan bara 5 procent av killarna är det. Flickorna bryr sig också mycket mer om vad andra tycker om deras kroppar.

Tjejerna har dessutom en större tendens att fragmentisera kroppen. På Carita Bengs frågor om vad de var mest nöjda eller missnöjda med hade de lätt att svara; de hade redan listan över sina mest lyckade och misslyckade kroppsdelar klar i huvudet.

Carita Bengs kan inte säkert slå fast att fixeringen vid kroppen har ökat på senare år.

– Men man kan tänka sig att ungdomar har större anledning till missnöje idag eftersom bilderna som visar skönhetsidealen är så spridda – TV, video, Internet. Dessutom finns det en form av moralisk koppling: du är ansvarig för din kropp, du kan bestämma över den.

OK, mediernas makt och individens oinskränkta ansvar för sig själv. Men finns det inte något mer? Vad är det som får oss att säga "vad fin du är" istället för "vilken fin klänning du har" till en flicka på dagis? Vad är det som får helt vanliga svenska tonåringar att konsumera porrfilmer i en utsträckning som leder dem att tro att ett rakat kön är det naturliga? Någon struktur finns det som kopplar unga tjejers självförtroende hårt till deras kroppar och kroppens attribut.

Amerikanska forskare med feministisk inriktning kallar det patriarkatets makt. Genusforskaren Kerstin Sandell har sammanfattat en del av det som dessa forskare har kommit fram till när det gäller kosmetisk kirurgi¹. De menar att när kvinnan tog sig utanför mannens ekonomiska och juridiska kontroll, genom att börja förvärvsarbete, fokuserade mannen på skönhet för att behålla makten över henne.

Forskarna menar också att det ökade antalet skönhetsoperationer är ett uttryck för den ökade medikaliseringen av samhället. Medikalisering innebär att den medicinska vetenskapen vinner mark, att läkarvetenskapen mutar in allt fler områden. Utseendet är enligt forskarna det tredje området som medikaliseras efter människans psyke och den naturliga fysiska kvinnligheten (mens, barnafödande och klimakterium). Forskarna är kritiska till medikaliseringen och menar det medicinen definierar som ett problem, exempelvis små bröst, inte är ett verkligt problem.

Jag hamnar i klinikens personalkök med en Coca-Cola. På bordet ligger tidningen Tara med "Din egen gör-om-mig-guide" på omslaget, på kylen sitter en inbjudan till Akademiklinikens 10-årsjubileum följande lördag. Det var Per Hedén och hans kollega Jan Jernbeck som startade kliniken i december 1991. På inbjudan kan man läsa att kliniken idag har över 2000 privatpersoner som kunder varje år och att de flesta svenska landsting skickar hit patienter för olika former av rekonstruktiv plastikkirurgi. Undra på att det finns anledning att fira.

Bröstimplantat har ett yttre hölje av silikon, ett konstgjort ämne som rent kemiskt tillhör gruppen polymerer dit även plast, gummi och många färger räknas. Fyllningen kan variera. Den typ av implantat som har använts längst är fylld med flytande silikon. När USA för ungefär tio år sedan förbjöd dessa implantat, efter larm om att silikonet kunde läcka ut i kroppen och orsaka olika sjukdomar, kom implantat fyllda med koksaltlösning ut på marknaden även i Sverige. De används fortfarande. På senare år har dessutom implantat fyllda med silikon av gelékonsistens börjat användas. De har fördelen att silikonet inte rinner ut när implantatet går sönder.

Alla implantat går sönder förr eller senare. Nyare implantat har längre livslängd än äldre, kanske uppåt 20 år, men sedan bör de bytas ut.

Experterna är inte eniga om ifall silikon är farligt eller inte. Silikonimplantat är fortfarande förbjudna inom kosmetisk kirurgi i USA men är tillåtna i alla andra länder.

Coca-Colan trycker tillbaka blodet upp i skallen på mig och jag kan återvända till min pall i operationssalen. Medan jag var ute har Per Hedén karvat ut den ficka där implantatet ska ligga. Det är den svåraste delen av jobbet; bröstmuskeln ska skäras loss från bröstbenet och delas och sedan skäras loss även från revbenen.

¹ Kerstin Sandell, "Att operera kroppen för att bli en 'riktig' kvinna?!", publiceras senare i år i en antologi som ges ut av Studentlitteratur.

Den som är missnöjd med en bröstförstoringsoperation kan anmäla kirurgen till Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd. Det gjorde Sofia sommaren efter det att hon hade opererats av Lars Bölander.

I sitt försvar bekräftar Lars Bölander att Sofia "jämtrar sig och gråter och spänner sig och stönar mest hela op". Men, skriver han, han använde samma bedövningsrutiner som alltid och han kan inte förstå hur det kommer sig att Sofia reagerade som hon gjorde. "Upplevelsen kanske grundar sig på (Sofias) psykiska mognad eller bakgrund", skriver han.

Nämnden lämnar "anmälan utan åtgärd". Man ger alltså kirurgen rätt. I sitt beslut skriver nämnden: "Det är svårt att värdera vilka obehag (Sofia) hade under operationen. Lars Bölander har emellertid handlat adekvat. Smärta efter en bröstoperation är en känd komplikation. Obehagen avklingar i många fall inom ett år."

Det är svårt för en patient att få rätt i Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd. Bara 6 procent av de kirurger som anmäls efter en bröstförstoringsoperation får någon typ av anmärkning av nämnden. Tittar man på alla fall som nämnden får in från hela sjukvården och tandvården så ligger motsvarande siffra på 12-15 procent.

Vad kan det bero på? En del av förklaringen är säkert att patienten är besviken snarare än felbehandlad. Hon hade velat ha större bröst än hon fick. Men plockar man bort dessa fall kvarstår en rad fall som för mig som amatör ter sig groteska. Där finns implantat som glider ut mot armhålorna, där finns svåra förhårdnader som bildas inne i bröstet, där finns sår som ständigt spricker upp och där finns långvariga smärtor i stil med Sofias ovan. Inget sådant fall leder till en anmärkning mot läkaren.

Toleransnivån tycks alltså vara hög. Kan det bero på att bröstförstoring är en operation som patienten själv väljer? Vill man vara fin får man lida pin?

– Nej, så ska det inte vara. Går man till doktorn ska man bli korrekt behandlad, säger nämndens handläggare Bo Andersson.

Han saknar den medicinska kompetensen att kommentera de exempel jag räknar upp. Istället hänvisar han till den medicinske specialist som nämnden använder, plastikkirurgen Hans Holmström på Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg.

– En operation är alltid en operation, säger Hans Holmström. Sår läkningsstörningar och infektioner kan alltid inträffa. Om detta informeras patienten också noggrant inför operationen, genom de föreskrifter som hon får skriva under.

Jag noterar att flera kirurger som har anmälts till nämnden skyller på patienten – det var hon som krävde större implantat, som vägrade ta bort implantaten, som krävde en billig lösning eller som krävde en ny operation. Mitt intryck är att kirurgerna fransäger sig sitt ansvar och att nämnden godtar detta.

– Det är alltid patienten som avgör, säger Hans Holmström. Det här är beställningskirurgi. Men doktorn ska inte operera om han inte tror att operationen har goda chanser att lyckas. Det doktorn i slutändan kan göra är att säga till patienten att i så fall får hon vända sig till en annan doktor.

Men i så fall tar ju läkaren en ekonomisk risk? För patienten är ju inte bara patient utan även kund?

– Man diskuterar aldrig så. Det har jag aldrig varit med om. Tror du att de här doktorerna vill sina patienter illa?

Efter samtalet känner jag mig något konfunderad. Vem är denne Hans Holmström egentligen? Kan det vara så att han extraknacker som plastikkirurg på någon privat klinik? Jag söker på hans namn på Internet och hittar honom mycket riktigt på Carlanderska sjukhemmet i Göteborg där han framför allt verkar ägna sig åt att lyfta ögonlock och karva ner näsor. Jag hittar honom också bland de runt 70 medlemmarna i Svensk förening för estetisk plastikkirurgi, där han är i gott sällskap med flera av de anmälda läkarna. Där har vi kanske en förklaring till varför det är så svårt att få en läkare prickad av nämnden.

Per Hedén står med ett implantat i handen. En fralla i frostad klarplast, liksom knuffad åt ena sidan så att ena kanten ligger högre än den andra. Mjuk som gelé, känner jag när jag senare får ett implantat i min hand.

– Se hur lätt det glider in, säger Per Hedén och trycker in det ena implantatet följt av det andra.

Med ett pekfinger djupt inne i varje bröst skjuter han implantaten i läge innan han plockar fram nål och tråd.

Per Hedén har anmälts fem gånger till Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd. En gång har han fällts och då gällde det inte en bröstförstoring utan en halsoperation.

Dominique Brosowski har inte anmält Per Hedén. Han opererade hennes bröst för sex månader sedan. Efter operationen kräcktes hon i fyra dygn. Brösten kändes som om de skulle sprängas och hon hade ingen känsel mellan bröstvårtan och snittet under bröstet. Men nu har hon inga smärtor, hon har fått tillbaka känseln och hon njuter av det hon menar är ett helt nytt liv. Och det tackar hon Per Hedén för.

– OK, han får oerhört bra betalt för sitt jobb. Men är han medveten om hur mycket det han gör faktiskt betyder för kvinnor? Det undrar jag. Jag borde ha frågat honom.

Dominique valde Per Hedén efter det att hon hade sett honom försvara plastikkirurgin i en debatt i TV.

– Jag kände att honom kunde jag lita på.

Akademiklinikens omsättning år 2001 var nästan 50 miljoner kronor, vinsten runt 3 miljoner. Per Hedén äger 45 procent av företaget och hans kollega Jan Jernbeck lika mycket.

Dominique kan se pengarnas roll i skönhetsindustrin.

– Män ser att det finns pengar att tjäna på konkurrensen mellan kvinnor. Förr var jag feminist så fort det blev tal om kvinnokroppen. Så när jag valde operationen förrådde

jag egentligen mina ideal. Till slut klarade jag inte att gå emot strömmen längre, jag vill ju må bra psykiskt. Men jag har försökt fråga mig själv: Vem gjorde jag det för? Och lyckligtvis har jag kunnat konstatera att det var för mig själv.

*Med blå tråd träcklar Per Hedén ihop huden.
Narkosläkaren slår takten till How will I know? med
fingrarna mot patientens kudde och klappar henne lätt
på pannan. Innan Per Hedén har hunnit fästa alla
trådar börjar hon klippa med ögonlocken och röra sig.*

*– Det har gått jättebra. Du kommer att bli så nöjd,
säger Per Hedén.*

Anm: Sofias och Leylas namn är fingerade.